

 dereta

Biblioteca

IN

Urednik izdanja

Kata Kaluđerović

Naslov originala

Chiara Gamberale

DIMMI DI TE

CENTRO
PER IL LIBRO
E LA LETTURA

Ovo delo je prevedeno uz
podršku Centra za knjige i čitanje
Ministarstva kulture Italije

© 2024, Chiara Gamberale

Published by arrangement with The Italian Literary Agency

Copyright © ovog izdanja *Dereta*, 2025

Kjara Gamberale

Pričaj mi
o sebi

Prevod sa italijanskog

Gordana Subotić

Beograd

2025

DERETA

*Viti,
zvezdi severnjači*

Kako si ponosan bio kod kuće kad si slikao
svoje omiljene stvari. Kao nago stvorenje koje
traži sopstvena sećanja kroz priče drugih.

Milo, *Do Not Open Before 2023*

Pesnici su voljeni, ali samo zato što
se ne snalaze u svetu.

Sol Belou, *Humboltov dar*

Na kraju sam popustila, te smo Devojčica i ja zamienile kuću.

Preselile smo ste u Tužnu četvrt, gde moji žive otkako su otišli u penziju.

Mirno mesto, Kjara.

Puno zelenila.

Kao da nisi u Rimu.

Tiho je.

Nimalo kao tvoja četvrt.

Četvrt za studente došljake.

Bez pristojnog vrtića.

Teretane.

Ne može se uporediti. Svega ima za decu.

Život će odmah postati lakši.

Osim toga, mi ćemo ti biti blizu i moći ćemo da ti pomognemo.

Tako mi je, sa četrdeset godina, pošto sam najmanje trideset provela dovodeći u pitanje porodičnu strukturu koju su podigli moji majka i otac, zaista trebala pomoć koju su oni, samo oni, besprekorni baka i deka, sad mogli da mi pruže.

Kamo sreće da sam ja zasnovala porodicu: ne, nisam bila u stanju.

Jer se, opsednuta potragom za ljubavlju, poverenjem u izjednačavanje između mojih misli, sentimentata i osećanja, nisam pobrinula da naučim šta je to par, kako funkcionise.

Iznurila sam svoje tinejdžerske godine preko svake granice, još uvek sam jela malo ili ništa preko dana, a onda bih noću otvorila zamrzivač i izvadila kutiju sladoleda, na mansardi te četvrti za studente došljake u kojoj sam živela, svako veče je na sofii mogao da zaspi neki moj prijatelj ili prijateljica, ljudi kao ja, koji su posle sedam, kad završe posao, morali da improvizuju nastavak, nije bilo nikog s kim su imali utanačen sastanak za istim stolom.

Čak sam uspela da rodim ćerku u tinejdžerskim okolnostima.

Možda smo se zato, jer je iz različitih razloga izgubljenost bila ista, ona i ja odmah prepoznale, odmah razumele. Dok se sve ono što se otad događalo moralo okretati oko onog oko čega smo mi morale da se okrećemo, nisam priznavala, nisam razumela, nisam znala kako da se suočim s tim.

Još si zaljubljena ili nisi?

On? Je l' zaljubljen?

Ljubav je jedno, zavisnost nešto drugo, eh.

Sigurna si da je raskrstio s bivšom?

A ti? S tvojim iz prošlosti?

Znaš, on je isti kao tip s kojim sam izašla pre neko veče i koji...

Ja pak mislim da više liči na curu koju sam upoznao na putu za Santjago, Nemica, sećate se?

Na mansardi, od onog dana kad smo otkrili da sam trudna, uporno smo tražili rešenje zagonetke – što je uvek bilo teško, ali sad je postalo nemoguće – odnosa između mene i Devojčicinog oca, koji je živeo i radio u drugom gradu. Razgovarali smo, razgovarali, razgovarali, razgovarali. Jedino smo tako znali da ubijemo vreme, svi zajedno, ili svako za svoj groš, jer smo od biti udvoje (s drugom osobom: s njom i ni s kim više) možda previše tražili, možda smo bili spremni premalo da žrtvujemo – te je pitanje ostajalo otvoreno. Naravno, niko od nas nikad nije zamišljao da ima dete, jer smo mi bili deca, prava derišta – osobe koje nije nisu bile u stanju da sazru. I zaista, svi su odmah zavoleli Devojčicu kao da je plišana igračka, maskota naše mansarde. Ali ja sam, samo ja, bila ta koja je noću ostajala budna čak i dok spava, koja ju je sa žarom stezala uza se kad bi dobila groznicu, ne prisećajući se da je kod male dece tako: sutradan sve prođe, ja sam bila ta kojoj je ta groznica svaki put kidala živce, ja sam se osušila da bih je dojila najmanje prva tri meseca mlekom kojeg sam, nažalost, imala na kašičicu, ja sam zagrevala – ali ne preterujući – ono u prahu, kao dodatak, ja sam uvek imala nabrekao zamrzivač i prazan frižider, u kojem je bilo samo svetlo, a sad, dok je Devojčica punila šest, sedam, devet meseci, godinu dana, napravila sam odeljak s teglicama mesa, ribe, s povrćem za supu, kremom od kukuruza i tapioke – kako je grozno smrdela tapioka – ja sam bila ta koja ju je ohrabrivala da spušta nogu pred nogu, bravo, sad se uhvati ovde, ljubavi, ja sam je

vodila na prvu vakcinu, na revakcinu, tražila odgovarajućeg pedijatra, odgovarajuće jaslice, peške se pela i silazila sedam spratova naše zgrade bez lifta s njom u naručju, pošto bih joj lancem za bicikl vezala kolica u ulazu, jer ako bih zaboravila, postojala je opasnost da ih više ne nađem, kao što mi se dvaput dogodilo tokom prvog meseca: ali upravo tako, takva je bila ta četvrt. Četvrt iza stanice na kojoj svašta može da se dogodi, ljudi nabasaju, odu, teško da neko ostane, da se zadrži više od dan-dva i zaista je istina da osim improvizovanog vrtića u dvorištu od armiranog betona jednog manastira, nema onih do kojih bi se moglo stići peške, nema teretana, veterinara, pribora za pse, ničeg što bi podržalo neku naviku, izvaljene kocke obećavaju samo pustolovine i slučajnosti, nema ni pločnika.

Koji pak u Tužnoj četvrti uokviruju, široki i mirni, ulice s negovanim drvoredima, odakle se nastavljaju uličice s kapijama ljupkih malih vila iz dvadesetih, belih ili žutih, niske zgrade u stilu liberti, s nenadzidanim balkonima, glicinijom koja se vere oko kapija, s parkiranim karavanima.

Ma, hajde, Kjara.

Dođite ovamo.

Dozvoli da ti pomognemo.

Otkako si umorna, ne možeš više da radiš.

To je bila istina. Prvi roman objavila sam u dvadesetoj godini, ali imala sam sedam kad sam napisala *Klaru i Rikija*, zatim *Klara i Riki rastu* i *Klarinu i Rikijevu decu...* Nisam znala da radim ništa drugo osim toga. Da čitam, smišljam priče, zapisujem ih. Moji likovi su ličili na moje prijatelje s mansarde, i pre nego što sam ih upoznala:

pripovedala sam ko pravi zbrku, sapliće se, izgubi se dok traži put do kuće, kome je suđeno da postane, ako još nije, pravo derišće. Iskreno sam volela svoj posao, čak mi je bilo neprijatno da ga nazivam poslom: čim bih prišla nekom čoveku, planini, bankomatu, obuzela bi me sumnja, ali pisanje je bilo moja sigurnost, sve moje konstante, moj jedini lek za postojanje.

Dok nije stigla Devojčica.

Na predstavljanju jedne moje knjige, bila sam u osmom mesecu trudnoće, neka čitateljka je podigla ruku: „Ne bi trebalo da ti kažem, znam. Ali pomalo mi je bilo krivo kad sam saznala da si trudna. Zato što ćeš se sad osećati celovitom, sve kažu da tako biva, rešićeš svoje probleme i više nećeš imati potrebu da pišeš, nećeš se više probijati kroz oluju...”

Često sam razmišljala o toj čitateljki u jutrima koja su se mešala s popodnevim, koja su se mešala s noćima lokdauna – dok je Devojčica punila dve, tri godine – i zatekla bih sebe kako u mislima razgovaram s njom. Bila si u pravu, prvi put mi je teško da pišem, poveravala sam joj se. Čak mi je teško i da čitam, a za mene je to isto, pisati i čitati. Ali vidiš, nije mi teško zato što sam rešila svoje probleme: teško mi je zato što mi se čini da ih je previše. Samo što su novi i ne razumem ih. Štaviše. Možda me i ne zanima da ih razumem, zato što mene zanima vrtoglavica – ono što unosi zbrku, sapliće se – ne ono što treba organizovati, za šta je neophodno preuzeti odgovornost. Imati strpljenja. A ja znam da pišem samo o onom što me zanima. Ali život sad zahteva od mene da ne budem zanimljiva. Moj život traži od mene da ga celog podarim Devojčici, da izmišljam. Da bih joj

objasnila kako da se uzdržava kad joj se piški, kako se piški u nošu, da bih joj objasnila šta je jutro, sneg, oluja i zašto, pre svega, da bih joj objasnila zašto njen tata i njena mama ne žive zajedno – da bih našla način da joj to objasnim kako bi u glavici jedne devojčice to što je mama ovde, a tata tamo, izgledalo strašno zabavno: upravo da izmislim način za to.

Dozvoli da ti pomognemo, navaljivala je moja majka. Morate neizostavno izaći iz te simbioze.

S pandemijom, od lokdauna do lokdauna, Devojčica i ja smo se preobrazile u jedinstveno stvorenje. Neprirodno bi bilo za obe, kad bi mrak napokon ovlastio tišinu koja je dopirala spolja, da se ne suočimo zajedno i s tom poslednjom pustolovinom.

Osim toga, dok me osoba koja sam bila prisiljena da budem i brige s kojima ona mora da se suočava nisu zanimali, ona, Devojčica, uvek me je zanimala sa onim što je imala da kaže, onim što joj je bilo smešno, s merilima po kojima je odlučivala koja joj je lutka najdraža. Bila je to zaljubljenost koja je, međutim, umesto da malo-pomalo odustane od napetosti i preobrazi se u nešto drugo, sve više jačala što smo se bolje upoznavale.

Na kraju vanrednog stanja usled pandemije, moje teškoće u pisanju kristalizovale su se u blokadu. Istih meseci je, pogubno, isticao i ugovor o najmu mansarde i morala sam da odlučim hoću li ga produžiti.

Nisam ga produžila, iznajmila sam stan u prizemlju jedne od onih ljupkih, besprekornih niskih zgradica u Tužnoj četvrti.

Od prvog dana sam osećala kao da me sve osuđuje. Glicinija, atmosfera neprekidnog lokdauna koja bi se obrušila posle sedam uveče, karavani. Bilo je to jače od mene: meni je ta čarobna četvrt u koju bi se zaljubio svako ko bi nas posetio, izgledala zlokobno. Dok bi Devojčica gurala svoj bicikl po širokim pločnicima, a ja učila kako da je naučim da vozi bicikl na dva točka, nije bilo jednog lica koje bih srela, jedne frizure, načina hoda koji nije bio odraz slike groteskne životinje kakva sam bila – majka koja još nije postala žena. Spisateljica koja posle smirivanja talasa onog što je očigledno bio samo mladalački impuls, više ne može da piše. Pravo derište, pravo derište. Odjednom me je izraz kojim sam se poigrala sa svojim prijateljima tresnuo posred lica, kao šamar zalepljen s pet prstiju punih prstenja.

„Gde je tata?“, upitala je Devojčicu jedna devojčica s dugačkim pletenicama, drugarica iz poslednje godine nove škole u koju smo mogle da stignemo peške, za nekoliko minuta, koja je umesto učionica imala mnoge raznobojne kućice, rasute po jednom od bujnih parkova u kraju.

„Ne živi u Rimu, a on i mama nisu momak i devojka, ali su zauvek prijatelji i on nam dođe u posetu, pa onda sve troje lepo zajedno letujemo“, odgovorila joj je Devojčica. To je bila zvanična verzija za nju – ali zapravo on i ja, i posle toliko godina, nismo osmislili svoju; to sam bila ja. Pravo derište, pravo derište.

„Nije istina“, zajunila je ona s pletenicama. „Gde je tata?“

„Sve porodice su različite“, umešala sam se.

„Ali...“ Prestravljen pogled kružio je od mene do Devojčice, od Devojčice do mene. „Ali vi onda živite same?“

„Da.“

„A je l' doručkujete?“

Prišla je majka. Nosila je sako od pastelnoružičastog kostima preko bež farmerki, patike koje su ličile na cipele za šetnju, bele. Sisala je bombonu. Kao skoro svi roditelji koje sam počela da srećem izvan školice, bila je arhitektica. Tako da bi se, kad god bismo zapodenule razgovor, neizbežno povelala priča o galerijama.

„Znaš da tata ne živi s njima?“, rekla joj je ćerka.

„Izvini zbog nje, ima dugačak jezik.“

„Taman posla. Objašnjavala sam joj da su sve porodice različite, zar ne?“

Nagovestila je nešto što je možda bio osmeh, prebacivši bombonu iz jednog obraza u drugi: „Na primer, juče mi je rođaka objavila da čeka četvrto dete. Rekla sam joj da će joj biti potrebne najmanje dve galerije, ali ona tvrdi da joj je dovoljna jedna, osim toga, opsednuta je čelikom. Meni se pak više sviđa drvo, ne može se uporediti.“

„Da.“

„Uzgred, daleko je ekonomičnije.“

Na tom mestu razgovor bi obično zamro. Ali ona je nastavila: „Dolazite iduće nedelje na picu s decom i roditeljima, povodom nove školske godine?“

Ne znam ništa o tome, odgovorila sam, ali naravno, naravno da ćemo doći.

Svaka prilika da se Devojčica zbliži s vršnjacima, utoliko pre ako su stanovali u Tužnoj četvrti, za mene je bila blagoslov.

Tako smo se, nekoliko večeri kasnije, obrele u piceriji s tridesetak dece i njihovim porodicama.

U sličnim okolnostima, u betonskom dvorištu vrtića u staroj četvrti, Devojčica bi se nagoniski pridružila mališanima iz svoje grupe, kao što su se i roditelji okupljali u grupe, a ujedno su, ne narušavajući prostor koji su deca pokušavala da zauzmu, nadzirali, spremni da se umešaju samo ako bude potrebe. Ali u toj piceriji mališani su tražili pažnju roditelja – te hocu palce tvoje pice, mama, te hocu vodu koji ti piješ, tata, telefon, daj mi viljušku, daj mi salvetu, sladoled, kaki mi se, hocu da gledam cltani. Roditelji ne samo da su ih puštali nego nisu ni pokušavali da obuzdaju te nasrtaje, kao da...

Kao da su bili zahvalni svojoj neobuzdanoj deci što ih lišavaju prava da postoje. Da budu i par. Da još uvek ostanu dve osobe.

Pravo koje ja, međutim, žalosno, nisam prestala da tražim.

Bilo je, dakle, teško razmeniti koju reč sa odraslima (to jest, njih odraslih sa mnom upalom u zasedu), ali kad je došlo vreme za slatko, deca su desetak minuta bila obuzeta sladoledom od čokolade, a za našim stolom se povelala priča o uticaju društvenih mreža na mozak mališana. Tako su ih zvali – mališani. Obično bi mi bilo teško da se odvojim od te definicije, kao da se odnosi na moje drugo ja, ali prisilila sam sebe da učestvujem. I tresnula sam: „Zamislite da sam tek pre nekoliko meseci sa stare nokije kojom sam mogla samo da telefoniram i šaljem SMS, prešla na pametni telefon, jer bi inače bilo

nemoguće promeniti boravište. Predomisli se, svađati se, ići u toalet: uskoro će sve to biti nemoguće bez te stvarčice. Pošto sam se tako kasno priključila, mislila sam da sam imuna na zavisnost, ali odmah sam se navukla i čim Devojčica zaspi, prvo što uradim jeste da proverim Instagram.”

Majka devojčice s pletenicama koja je sedela pored mene iskrivila je usne u jedan od svojih nedokučivih osmeha. Muž, tip sa četvrtastom vilicom koji me je podsetio na Rona Mosa, nezaboravnog glumca koji je igrao Ridža na početku serije *Bjutiful*, čak se osmehnuo. I rekao, doslovno: „Da, ali zašto nam to pričaš? Kakve to sad veze ima?”

Ostali roditelji su se nasmejali – laganim smehom kojem sam se učila, smehom onog ko grohotan smeh, onaj koji te obuzme kad si sam, prepušta deci, *mališanima*: smehom Tužne četvrti.

Promucala sam nešto, a Ridž je dodao: „Ali nemaš razloga za brigu. Ionako si simpatična.” Razgovor nije stigao da povрати svoj sociološki ton: „... Problem je u tome što mališani veruju da je ono što se događa na TikToku stvarnost...”, a dečica su završila sladoled – hocu jos, pice, vode, da kakim, spava mi se.

Kući smo se vratile ćutke, Devojčica je bila iscrpljena i odmah se srušila na bračni krevet u Tužnoj četvrti, koji smo delile, kao i bračni krevet na mansardi, iako sam taj stan izabrala zato što je njena soba bila prostrana i svetla – moja nije, napravljena je od trpezarijice.

Iznad naših glava, kao svake večeri u to doba, poslednji koraci stanara sa sprata iznad vukli su se iz dnevne dobe u kupatilo, majka, otac, ćerka od četrnaestak

godina, još jedna od sedamnaest-osamnaest, čuje se poslednje šuštanje vodokotlića, sad bi majka podesila budilnik na sedam, u pola sedam ako je ona spremala doručak, da niko ne bi doveo u sumnju da se u njihovoj kući doručkuje, laku noć – laku noć, potom bi budilnik zazvonio, ćerke bi pošle u školu, kao svakog dana, kao svakog dana, roditelji bi otišli na posao, verovatno su i oni bili arhitekta, uveče bi se ponovo sastali za stolom, malo televizije za odrasle, TikTok za devojčice, dnevna soba, poslednji koraci, kupatilo, poslednje šuštanje vodokotlića, laku noć – laku noć.

Ja bih pak sutradan ujutru odvela Devojčicu u školicu, pa bih se bacila na članak ako bi mi ga novine za koje sam radila tražile, pripremila bih predavanje za školu kreativnog pisanja u kojoj sam dvaput mesečno držala kurs, oponašala bih samu sebe, pretvarajući se da sam još uvek spisateljica – ako pisanje znači, kao što je za mene značilo, osetiti ushićenje što si upravo ti našao reči za tu priču – iako nisam više bila u stanju da pišem. Sve do polaska u četiri imala bih alibi, izuzetan alibi koji je Devojčica, kad izađe iz školice, pružala mojoj nemoći: moram se brinuti o njoj.

Zašto nam to pričaš? Kakve to veze ima?

Ridž me je prikovao neoborivom činjenicom. Ne samo da više ne mogu da pišem nego ne umem ni da budem zanimljiva kad uzmem reč na nekoj večeri... A nisam ih prikovala za sto objašnjavajući im kako sam otkrila da čekam Devojčicu i zašto njen otac i ja nismo mogli da zamislimo ni minuta da živimo zajedno, što si mogla ti,

koja me poznaješ i znaš to: jednostavno sam rekla da tek od pre nekoliko meseci imam pametni telefon...

Ali ako se izuzmu pravila Tužne četvrti – koja zabranjuje upotrebu zamenica ja i ti, u korist zloupotrebe zamenice oni: deca – očigledno više nije delovalo. Govorim o pričanju priče. Nisam to više znala da radim, nisam imala više ništa da ispričam. Pravo derište, pravo derište.

Stvar je u tome što nisam bila očajna, nisam bila pre više uznemirena: bila sam umorna. Umorna od potrage za rešenjem zagonetke, umorna od prilagođavanja, umorna od neprilagođavanja, umorna od svega, osim od čekanja pomoći od publike. Kao u onim kvizovima u kojima takmičar nije odgovorio na pitanje koje mu je postavio voditelj, pa može da iskoristi priliku da preusmeri pitanje na gledaoce.

Dakle, publiko? Šta ćemo? Hoćemo li pomoći ovoj našoj jadnoj takmičarki u nepravilici? Voditelj je glas mi je kreštao u glavi. Ali niko mu nije odgovarao.

Pomoć publike nikad nije stigla. Nisam na ulici susretala pogled nekog novog muškarca koji bi mi pokretom suđera izbrisao prošlost, nijedan ambasador mi nije pisao predlažući mi da rukovodim Italijanskim institutom za kulturu u Australiji i da za dve nedelje otputujem s Devojećicom kako bih počela od početka, sa uzbuđenjem koje to izaziva. Stizao je samo, i za mene, još jedan dan, završavao se septembar i evo oktobra, u Tužnoj četvrti u kojoj je moja majka napokon mogla da nam pomogne, punila nam je frižider aluminijumskim posudama s natpisom „ćufte u sosu“, „komorač“,

„tikvice“, gde će u nekom stanu uskoro biti napravljena nova galerija, a ja neću biti obavještena o tome, gde ću voditi Devojčicu na ritmičku gimnastiku u prozračnoj sali na nekoliko minuta od škole s kućicama i nekoliko minuta od naše kuće, ili da se šiša, da vozi bicikl u javnom parku, na nekoliko minuta od ordinacije pedijatra, da kupi nove cipele jer je s dvadeset sedam prešla na dvadeset osam, kišni mantil.

S punih četrdeset godina, otkrivala sam tako da u životu postoje trenuci u kojima nema ničeg, zaista ničeg romanesknog.

Romanesknici su trenuci u kojima se zaljubljujemo, kad napokon evo njega, evo nje, romanesknici su trenuci u kojima se iz školskih klupa nađemo na poslu koji postaje naš ili je možda to uvek bio, kad se rodi dete – zapravo, ošamućena od velikog praska Devojčicinog rođenja napisala sam dve knjige, jednu za drugom, kao u bunilu. Romanesknici je kad se završi ljubav, kad izgubimo posao koji smo navikli da smatramo svojim, te stoga jedinim mogućim. Kad bankrotiramo. Kad nam umre osoba najdraža na celom svetu...

A onda.

Onda postoje trenuci u kojima ne možemo biti protagonisti nijednog romana, nijednog filma. Izmiče pre svega nama smisao našeg zapleta.

Koji se preobražava u močvaru.

U kojoj trulimo.

„Razmazio je tebe život koji si vodila pre devojčice, ali moraš shvatiti da ljudi, kad prođe detinjstvo, tako

provode vreme. A to nazivaju spokojstvom", izjavio je moj otac, koji uvek govori kao da čita nešto već napisano, nad čime je imao prilike dugo da razmišlja. Pridružila sam mu se u kancelariji za pružanje konsultacija kompanijama, u kojoj, u osamdesetoj godini, i dalje uporno radi, zajedno smo ručali i pokušala sam da mu se poverim.

Možda je u pravu. Možda, kad „prođe detinjstvo" najveći deo svog vremena provodimo tako – između otkrovenja i slučaja. Ali zašto onda nema traga tih trenutaka u romanima i filmovima? Zašto tražimo romane i filmove upravo da bi nam odvucli pažnju od močvare ili spokojstva, kako god to da nazovemo, od močvare spokojstva?

„Ja se ne osećam nimalo spokojno, tata. I dalje pišem članke i podučavam samo zato što je to moj posao, ali radim to bez ikakvog nadahnuća. Ne mogu da zamislim novu knjigu, ne mogu da rešim svoje sentimentalne okolnosti. Mogu samo da budem s Devoјčicom."

Otac je spustio pogled, kao što to radi kad uđe na sastanak sa samim sobom, potom ga je podigao. Da bi rekao: „Kjara."

„Da."

„Trebalo bi da počneš redovno da pratiš dnevnik."

„Šta?" Nije mi bilo jasno.

„Dnevnik, televizijski dnevnik. Priznaj, na novine samo baciš rasejan pogled."

„Istina je." Zazirala sam od stvarnosti, a kamoli od aktuelnosti.

„Ali vreme je da podigneš glavu sa svojih tričarija. Zahvaljujući Devoјčici, dok je štitiš, imaš priliku da

napokon i ti odrasteš." Kao i obično, dovoljno je bilo da izgovori to ime, Devojčica, da mu načas neki topao, novi sjaj preleti preko strogog lica, da mu ublaži crte. „Osvrni se oko sebe. Naša je moralna obaveza da ne izgubimo iz vida probleme Zemlje." Veliko slovo se podrazumevalo s obzirom na intonaciju, Zemlja. „Kad bi se usredsredila na ono što se događa oko tebe, ponovo bi pisala nadahnuto, siguran sam. I radila bi to kao građanka sveta, svesna da je deo jednog društva."

Potom me je brže-bolje otkačio, jer su ga čekala još tri sastanka – i to ne sa samim sobom. Vraćajući se ka Tužnoj četvrti, na sastanak sa samom sobom pošla sam ja.

Ma šta hoće moj otac? Da napišem knjigu o protivrečnostima u osnovnom dohotku? Ja? Šta bih važno imala da dodam? Klara i Riki su živeli u nekom zabačenom seocu u austrijskim planinama: ono što je meni bilo neodložno da ispričam, čak i dok još nisam bila svesna toga, bile su napetosti između njih. Iznutra. Roditelji, prijatelji, učiteljica koja je iznenada premeštena. Potom, kad sam već odavno izašla iz osnovne škole, istrajala sam u otkrivanju onog što se nalazilo tu. Unutra. Iznutra polazi, unutra stiže, gamiže. Strasti kojih bismo da se lišimo, ali nas podsećaju na to ko smo, tajne koje izjedaju privid, zamke koje nam postavlja naše detinjstvo, želje, strahovi, alhemije svih odnosa, prisilna ponavljanja, čuđenje, telo drugih, kad izbriše udaljenost od našeg, reči, kad postanu svete, pa zaliče više na mirise nego na zvuke. Pometenost. Kako se probiti kroz oluju.

Zašto nam to pričaš? Kakve to veze ima?

SADRŽAJ

Pričaj mi o sebi	27
Firenca je mnogo bliža Ferari nego Rimu	41
Čak i kod najboljeg piljara postoji opasnost od pesticida	63
Svaki put kad se zaljubim	91
Doneti vatru.....	123
Želela je da umre i, ujedno, da živi u Parizu	155
Na noćnom svetlu	171
Sad	201
Zahvalnost	223

Kjara Gamberale
PRIČAJ MI O SEBI

Za izdavača
Dijana Dereta

Lektura i korektura
Vesna Crepuljarević

Likovno-grafička oprema
Marina Slavković

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-6457-596-6

Tiraž
1000 primeraka

Beograd, 2025.

Izdavač / Štampa / Plasman: **DERETA doo**, Vladimira Rolovića 94a,
11030 Beograd, tel./faks: 011.23.99.077; 23.99.078, **www.dereta.rs**

KNJIŽARA DERETA, Knez Mihailova 46, Beograd, tel.: 011.26.27.934, 30.33.503

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.131.1-31

ГАМБЕРАЛЕ, Кјара, 1977–

Pričaj mi o sebi / Kjara Gamberale ; prevod sa italijanskog Gordana Subotić. – 1. Deretino izd. – Beograd : Dereta, 2025 (Beograd : Dereta). – 223 str. ; 21 cm. – (Biblioteka IN / Dereta)

Prevod dela: Dimmi di te / Chiara Gamberale. – Tiraž 1.000.

ISBN 978-86-6457-596-6

COBISS.SR-ID 173708297